

Eischer had vóór de behandeling overleg met gedaagde daarover moeten plegen. Nu hij dat niet gedaan heeft, wordt hij in zijn eisch niet-ontvankelijk verklaard".

De rechtsgeleerde van het *Handelsblad* meent, dat de arts sterker had gestaan, als hij er op had gewezen, dat hij *de vaste geneesheer van het gezin was*.

Overigens meent hij, dat de artsen bij den rechter *bescherming* moeten vinden tegen ongerijmde uitvluchten als die, dat de kinderen wel op school zouden kunnen zijn behandeld. Hij acht de stelling juist, dat kinderen, die geneeskundige hulp inroepen, geacht kunnen worden dit te doen uit naam van het hoofd van het gezin, *tenzij deze laatste het tegendeel bewijst*, buitengewone gevallen (kostbare, ingrijpende behandeling, „geheime" ziekten) uitgezonderd. Veeleer kan het wegzenden van een kind wegens het ontbreken van een machtiging van den verzorger een *onrechtmatige daad* worden.

Maar verstandig zal de arts doen, als hij — indien de behandeling van een kind wat lang duurt — den patiënt even een briefje meegeeft aan vader.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

TETANIE EN ZWANGERSCHAP.

Uit de kritiek van WESSELINK 1) over mijn artikel: „Post-operatieve Tetanie en Zwangerschap" 2) blijkt, dat de publicatie van mijn artikel doel getroffen heeft, n.l. dat het medegedeelde geval bewijst, dat het laatste woord in deze zaak niet gesproken is. Vooral het woord „grundsätzlich" in BORCHERS' mededeeling maakte een goed gemotiveerde reactie noodzakelijk. WESSELINK verzet zich tegen het generaliseeren van een meening op grond van één geval. Van generaliseeren is echter mijnerzijds geen sprake.

In het gelaakte punt 1. vat ik eenvoudig samen, wat ons geval leert n.l.: Zwangerschap heeft *volgens onze ervaring* bij den mensch geen nadeeligen invloed op de postoperatieve tetanie; integendeel er gaat een gunstige invloed van uit. De woorden „volgens onze ervaring" zijn niet voor niets ingelascht. Hiermede heb ik stelling genomen tegenover BORCHERS, die met zijn „grundsätzliche" sterilisatie veel te veel generaliseert. Ik hoop, dat anderen ook hun ervaringen, die uit den aard der zaak zeldzaam zijn, zullen melden. Eerst na tal van mededeelingen zullen wij tot een slotsom kunnen komen.

Ik geef gaarne volmondig toe, dat ik niet had mogen spreken van wegnemen der eierstokken, doch mij had moeten houden aan het woord steriliseeren. Inderdaad is dit een vergissing. De reactie op de mededeeling van BORCHERS is echter geen vergissing en verliest ook niets van haar kracht. Wie de vreugde van onze patiënte over het bezit van haar kind had gezien en den gezonden zuigeling zelf had zien spartelen, of wie zich dit maar eenigszins kan voorstellen, zal dat begrijpen. Ik zou niet gaarne op mijn geweten willen hebben dit opzettelijk onmogelijk te hebben gemaakt en ik hoop van harte, dat mijn artikel ertoe zal meewerken den door BORCHERS voorgestelden maatregel achterwege te laten en in ieder geval zal verhinderen, dat deze „grundsätzlich" bij elke door transplantatie genezen post-operatieve tetanie wordt uitgevoerd.

Utrecht, 26 September 1922.

H. W. STENVERS.

1) Dit *Tijdschrift*, 16 September 1922, bldz. 1314.

2) Dit *Tijdschrift*, 2 September 1922, bldz. 1049.